

Evidències i solucions

LLUÍS BAITA
Advocat

El mes de setembre en portes, ens portarà noves dades sobre una situació econòmica que segueix amb la seva negativitat galopant, malgrat els arguments emprats, els darrers mesos, ons'ha primat, sense cap rubor, la necessitat de requerir uns grans sacrificis a la cada cop «més tocada» classe mitjana.

La incapacitat de retorn de molts col·lectius, que fins ara «han aguantat» en base als seus estalvis i el seu limitat patrimoni, està tocant al seu final i comportarà un nou «aotrac» a una dinàmica financera i laboral en hores baixes des de fa molt temps.

Per altra banda, queda clar que moltes de les mesures portades a terme pels governs no han tingut els resultats desitjats, i així l'increment de càrrega i pressió fiscal dels darrers mesos no han suposat més recaptació per les arques públiques, tampoc les «readequacions» salarials ha tingut un efecte positiu, ja que la seva principal conseqüència ha estat l'enfonsament del consum, fins i tot, i conseqüència de l'anterior, no s'ha frenat la taxa

d'atur que, a més, en les properes setmanes tornarà a remuntar per la pròpia realitat de l'acabament de la temporada estiuenca i de la implementació efectiva de retallades funcionàries en portes. Tampoc la caiguda del sector públic, cada cop més evident, amb moltes institucions prop de la fallida és un fet que no s'ha de deixar de costat, doncs ens situa en un model de precarietat insospitat fins fa poc. En definitiva ens trobem, ens agradi o no, davant un mapa social i econòmic de molt difícil viabilitat a curt termini si no som capaços de reafirmar una situació cada cop més difícil.

Instal·lats en el moment que ens toca viure, poques són les alternatives a emprar des del sentit i la lògica, a part de les que es basen en l'«enrabiada» o en un model econòmic diferent basat en la ideologia per damunt de qualsevol altra qüestió; per tant, seria bo començar a parlar clar i amb la màxima transparència per part de tots els que tenen parcel·les de poder i representació, no sigui que la impotència generalitzada posi en perill un marc de convivència que ha costat molt aconseguir i que no s'ha de sacrificar per res.

Crec que és el moment de fixar uns mínims acords respecte a temes com els paradisos fiscals, que apareixen i desapareixen del debat públic en interès de no sé què; discutir de quin model ens podem permetre i com ho

farem viable en base totes les variables a bans esmentades, en especial referència a com es donarà suport als més castigats per la crisi, però també a aquells que són els únics que ens poden tornar al positivisme, la petita empresa i els autònoms; concretar un marc legal europeu que recuperi el control financer a tots els efectes i no estigui condicionat per interessos especulats aliens; la potenciació al màxim del propi Parlament Europeu, amb tots els poders que calguin a l'hora de legislar en comú; fixar una reglamentació sobre responsabilitats dels dirigents polítics i econòmics amb efectes retroactius, si cal; renegociar amb els creditors financers institucionals el tipus d'interès i el termini de retorn del deute assumit, com a base lògica de retorn possible, oposat a la pròpia fallida com a país; en definitiva, buscar un nou marc legislatiu adequat al moment, amb tot el que comportarà de canvi de cara el futur més proper, sense descartar la urgència per configurar uns pressupostos públics lluny de l'especulació partidista electoral i que es centrin a fer possible la tornada a una il·lusió col·lectiva, avui massa utòpica.

El repte està servit i fer el que toca hauria de ser la màxima única pels que poden prendre decisions, esperem que la responsabilitat s'imposi a altres temptacions, inacceptables en aquests moments, i entre tots, o al menys amb una gran majoria, s'encerti de ple a l'hora de buscar un compromís conjunt imprescindible.